

ného vojenského cvičení ve zbrani, neboť výkon ten nelze pokládati ani za onemocnění, ani za dovolenou.

Podřadění činu obžalovaného pod skutkovou podstatu zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. z. je tedy vyloučeno již z toho důvodu, že jeho jednání nebylo vůbec způsobilé, aby vedlo k poškození státu (srovnej rozh. čís. 1427, 2761, 3619 Sb. n. s. a j.), a může býti o něm uvažováno jen s hlediska přestupku podle § 320 f) tr. z.

Zrušovacímu soudu nelze však tuto otázku řešiti zejména již proto, že nejsou zjištěny skutkové předpoklady nutné pro posouzení, zda přestupek ten není podle §§ 531, 532 tr. z. promlčen. Podmínky promlčení, stanovené v § 531, odst. 2 pod a) a b) tr. z., nepřicházejí tu arci v úvahu. Zda je však splněna též podmínka § 531, odst. 2 písm. c) tr. z., nelze posouditi, poněvadž pouhé udání trestního lístku k tomu nestačí a ze spisu nevysvítá, že se obžalovaný v promlčecí době nedopustil trestného činu.

Čís. 5865.

Rozpor medzi výrokovou časťou rozsudku a jeho odôvodnením (§ 384, čís. 10 tr. p.).

K otázke právnosti alebo bezprávnosti použitia zbrane prisázným lesným hájnikom pri výkone jeho povolania.

(Rozh. zo dňa 2. apríla 1937, Zm IV 684/36.)

Najvyšší súd v trestnej veci pre prečin podľa § 310 tr. z. na základe zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva z úradnej povinnosti podľa § 404, odst. 1 tr. p. a § 34, odst. 1 por. nov. z dôvodu zmätočnosti podľa § 384, čís. 10 tr. p. zrušil rozsudky oboch súdov nižšieho stupňa s celým pokračovaním od vynesenia rozsudku súdu prvej stolice a uložil tomuto súdu, aby vo veci znova jednal a rozhodol; zmätočnú sťažnosť vrchného štátneho zastupiteľstva poukázal na toto rozhodnutie.

Dôvody:

Proti rozsudku odvolacieho súdu ohlásil zmätočnú sťažnosť iba verejný žalobca, ktorý v jej prevedení uplatňuje v prospech obžalovaného dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 a) tr. p. Najvyšší súd sa však touto zmätočnou sťažnosťou nemohol zaoberať, lebo pri preskúmaní spisov spoznal, že rozsudky oboch nižších súdov trpia zmätkom, uvedeným v § 384, čís. 10 tr. p., ktorého je treba v smysle § 384, posl. odst. tr. p. dbať vždy z úradnej povinnosti a pre ktorý nie je možné rozsudok odvolacieho súdu na základe materiálneho dôvodu zmätočnosti riadne preskúmať.

Súd prvej stolice uznal obžalovaného vinným prečinom ťažkého poškodenia tela z nedbalosti podľa § 310, odst. 2 tr. z.

Pri tom zistil vo výrokovej časti svojho rozsudku, že obžalovaný stíhajúc 3. februára 1933 v S. v lese pytlíaka F., pred obžalovaným utekajúceho, vystrelil zo služebnej brokovnice na p o s t r a c h, keď sa F. obracal, ako by na obžalovaného chcel vystreliť, že jeden brok

zasiahol F. na nohe a spôsobil mu zranenie, ktoré trvalo viac než 8 dní.

Naproti tomu zistil v dôvodoch svojho rozsudku, že obžalovaný pristihol v lese, sverenom jeho dozoru, pytlíaka, že na neho volal, aby stanul, že však tento pred ním prchal, majúc pod kabátom vojenskú pušku a súc k obžalovanému obrátený zadkom, takže na neho (obžalovaného) vôbec mieriť nemohol, a že obžalovaný za takého stavu vystrelil na poškodeného s tým výsledkom, že jeden brok ho zasial a poranil opísaným už spôsobom. V tej chvíli, keď obžalovaný vystrelil, sa poškodený podľa ďalšieho zistenia v dôvodoch obrátil a len vtedy ho obžalovaný poznal.

Obe tieto zistenia prevzal odvolací súd bezo zmeny. Srovnajú-li sa však hore opísané zistenia, je zrejmé, že si odporujú, a to takým spôsobom, že neľze z rozsudkov nižších súdov presne stanoviť, ako sa vlastne čin obžalovaného stal.

Odpor medzi výrokovou časťou a odôvodnením týka sa podstatných okolností, lebo niet tu presného skutkového stavu pre rozhodnutie otázky, či ide o čin úmyselný, alebo len z nedbalosti, a pre rozhodnutie otázky uvedenej vo zmätočnej sťažnosti verejného žalobcu, totiž pre záver o tom, či je čin obžalovaného protiprávny, alebo nie z toho dôvodu, že snáď bol riadnym výkonom oprávnenia, daného prisáznému lesnému hájnikovi platným verejnoprávnym predpisom (§ 3, čís. 2 nariadenia bývalého maď. ministerstva zemedelstva čís. 72.086/1895 — Magyarországi rendeletek tára 1896, 1. sväzok. — Toto nariadenie je dosiaľ v platnosti, lebo nebolo žiadnym pozdejším zákonom, alebo nariadením zrušené, a je preto uvedené aj vo služebných a disciplinárnych pravidlách pre horárov a lesných hájníkov k ochrane lesov a holín štátom spravovaných, ktorá úprava bola nove vydaná podľa § 14 zák. čl. XIX:1898. Na nariadenie čís. 72.086/1895 F. M. odvoláva sa aj vyhláška zemského prezidenta v Užhorode zo dňa 4. mája 1931, čís. 45.452/II-3 ai 1931, uverejnená v Úradných novinách zemského úradu v Užhorode čís. 10, roč. 12, ktorou byly vydané služebné a disciplinárne predpisy pre horárov a lesných hájníkov, ustanovených k ochrane lesov a holín štátom spravovaných podľa zák. čl. XIX:1898 v zemi Podkarpatoruskej, a obdobná vyhláška krajinského prezidenta v Bratislave zo dňa 1. júna 1933, čís. 146.000 — 14/1933, uverejnená v Krajinskom vestníku pre Slovensko, ročník 6, str. 325 a nasl.). Je tedy rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný.

Odpor medzi výrokovou časťou rozsudku a jeho odôvodnením je dôvodom zmätočnosti podľa § 384, čís. 10 tr. p., ktorého dôvodu je podľa § 384, posl. odst. tr. p. dbať vždy z úradnej povinnosti. Boly preto rozsudky nižších súdov zrušené v celom rozsahu aj s pojednávaním, jak u prvého, tak u odvolacieho súdu a nižším súdom bolo nariadené znovu vo veci pojednávať a rozhodnúť.

Čís. 5866.

Forma návrhu podľa § 23, odst. 3 zákona o ochrane cti (čís. 108/1933 Sb. z. a n.) nie je predpísaná; za takýto návrh možno považovať i žiadosť učinenu v pokračovaní u súdu prvej stolice, aby bol obžalovaný potrestaný.